

om een twijgje...

door J. H. Mackenzie

De boom staat daar aan de roezemoezige stadssingel, koninklijk boven het verkeersgewemel zich verheffend. Vrachtauto's suizen aan zijn voet voorbij en laten er een kwalijk riekende damp achter.

Maar de kruin van de oude boom, die zich tot boven de gevels van de huizen verheft, heeft de lente al opgevangen en gaat zich met een zachtgroene tint overwazen. En aan het einde van deze singel ligt de die-rentuin, waar ook nieuw leven ontwaakt. Een eenzaam woudduifje zoekt met besliste beweginkjes heel kleine twijgjes in de statige boom, om zich een nestje te bouwen. Het moeten fijne takjes zijn en die weet het in de top van de boom te vinden. Met energieke rukjes van zijn kopje probeert hij ze te bemachtigen. Veelal gelukt het hem niet de jonge krachtige twijgen los te wringen en met een snelle vleugelslag wipt hij iets hoger, om daar zijn geluk te beproeven. Dan, als hij geslaagd is, laat hij zich vallen in pijlsnelle duikvlucht en gaat het veroverde bouw materiaal in veiligheid brengen.

Hoog in de lentelucht naderen twee stippen. Ze worden groter en eindelijk, met gespreide vleugels, zweven twee kraaien om de boom, elkaar nazittend als kwajongens. Dan vindt de een een tak en strijkt onder veel praatjes neer, onmiddellijk gevolgd door zijn vriendin. Ze komen ook om takjes te zoeken, want weldra zullen er eieren komen. Nu hebben ze haast, de kwajongens, want natuurlijk hebben ze nergens aan gedacht, vermaakten zich in het zonnige voorjaarsweer, zonder aan de dag van morgen te denken en nu moeten ze zich haasten om hun verzuim in te halen. Samen wippen ze nu op en neer op hun dunne tak en maken ruzie. Schelden elkaar de huid vol en weten zelf natuurlijk niet waarvoor, denken er echter nog niet aan, om een begin te maken met hun nest. Hun „kraeh! kraeh!” klinkt luidop in het stadslawaai. Hun glanzend zwarte verenpak schittert in de zon en ze wippen parmantig van de ene poot op de andere. Het is, of ze keurige rijbroeken dragen en het misstaat hen niet.

Het duifje heeft zijn takje thuisgebracht en komt weerom, vindt tot zijn niet geringe

schrik en afgrijzen de twee zwarte ruziemakers in zijn boom. Hij vond deze eik nu zo bijzonder geschikt voor z'n doel en waarom willen die twee onruststokers juist hier zijn? Een diep verontwaardigd „roekoeh!” blijft hem in de snavel steken. Toch strijkt hij boven in de boom neer, verwacht half en half, dat die zwartgejaste kwebbelaars gauw het hazenpad zullen kiezen. De kraaien echter merken hun bescheiden grijze buurman niet op en denken er niet over hun twist elders voort te zetten.

Het gekrakeel bereikt nu wel zijn hoogtepunt en het duifje is vol aandacht voor het gebeuren onder hem, zodat niemand ziet, hoe een grote, statige vogel nadert. Twee sterke vleugels dragen hem naar de boom. Het is een prachtige blauwe reiger, die met gestrekte poten en ingetrokken hals rondzwalkt en ook deze boom als bij uitstek geschikt voor zijn doel heeft aangemerkt. Hoog verheven voelt hij zich boven het nietige gedoe en gezwets van de twee kwajongens en de kleine, grijze toeschouwer ziet hij niet eens....

Vlak naast de twee kraaien laat hij zich met een elegant gebaar neer en strekt de slanke hals uit. Vermakelijke verwarring! De zwartrokken zwijgen plotseling en het duifje draait onrustig met zijn kopje. Zal hij maar stilletjes de plaat poetsen? Maar neen, zijn nieuwsgierigheid wint het van zijn vrees en hij zal blijven....

De reiger verwaardigt zijn burens met geen blik en wandelt langzaam, bedachtzaam, over een tak, monstert het aanwezige materiaal. Dat is toch niet naar de zin van de twee zwarte potentaten, dát laten zij niet ongestraft over hun kant gaan! Zij waren hier het eerst en die grote lompe vlegel heeft dan weg te blijven. Eruit met hem! Dat denken ze, maar hoe zulks aan te leggen? In hun hart zijn ze toch bevreesd voor de statige vogel met zijn lange scherpe snavel. „Kraeh!” Onder luid protest wippen ze van tak tot tak en vliegen in kringen om de reiger heen, die rustig zijn gang gaat en op zijn tak heen en weer ijsbeert, als overdacht hij, wat hem nu eigenlijk zo hinderde. Dan realiseert hij zich, dat die twee

vreemdelingen met hun loerende kraal-oogjes hem vijandig gezind zijn en, als ze luid krassend achter hem heen fladderen, keert hij zich met een koelberekend gebaar om en doet een uitval met zijn lange snavel. Diep beledigd voelen de kraaien zich en snerpender wordt hun gekrijs. De duif wipt opgewonden van het ene pootje op het andere en gaat veiligheidshalve een takje hoger zitten....

Eendrachtig zijn zij, die zoëven nog de heftigste ruzie hadden en, zich sterker wetend nu, bestrijden ze hun gemeenschappelijke vijand. Scherpe uitvallen van de kraaien, nooit van voren wel te weten, volgen elkaar met duizelingwekkende snelheid op, totaal genegeerd door de blauwe reiger. Een enkele maal slechts, als het hem wat te bont wordt, draait hij zich om en beweegt even zijn stevig wapen in de richting van zijn belagers, die dan, voor een ogenblik, achteruit deinzen. Neen, de kraaien doen zich niet als fiere strijders kennen.

Het spiegelgevecht duurt op deze manier reeds meer dan tien minuten en het ziet er niet naar uit, dat het spoedig geëindigd zal zijn, als plotseling, op grappige wijze, de kraaien de reiger tot een haastige aftocht nopen. Geheel onverdiend overigens!

Aangemoedigd door het lawaai, dat ze zelf maken, worden ze driester en wagen zich steeds dichterbij de grote vogel. Zij wachten op een geschikte gelegenheid om de

beslissende slag te slaan, die zich spoedig voordoet.

Een van de kraaien wipt plotseling op de tak, waar ook de reiger heen en weer stapt en ziet boven zich het machtige lijf van zijn vijand. Gedreven door een soort moed, die bestaat uit vrees en driestheid neemt hij een sprong, een bliksemsnelle beweging met kop en snavel tegen het achterlichaam van de niets kwaads vermoedende reiger en..... hij maakt zich uit de voeten. De reiger, opgeschrikt door het vreemde lawaai onder zich en door een felle pijn, die de scherpe kraaiensnavel hem veroorzaakt, slaat zijn vleugels uit, strekt zijn poten, kromt zijn hals en... kiest het hazenpad. De kraaien vangen een uitbundig gekrijs aan en beginnen een wilde achtervolging. Wraakzuchtig duiken zij telkens onder de haastig vluchtende vogel door, daarbij snelle uitvallen met hun snavels doende. De reiger poogt hen, door hoger en lager te vliegen, te ontwijken, hetgeen hem door zijn grootte en de ongelooflijke handigheid van zijn achtervolgers, jammerlijk mislukt. Dan verdwijnen zij over een hui-zenrij.....

Het duifje in de boom zegt „roekoeh!“, hetgeen zoveel betekent als een diepe zucht, krabt zich nadenkend het kopje en gaat verder met zijn arbeid, waarin hij zo luidruchtig gestoord was.....

Een plaatsje in Zuid-Duitsland kent in enkele straten ook een parkeerverbod. De vreemdeling, die dit verbod overtreedt, vindt bij zijn terugkomst in zijn wagen een keurig briefje: „Het doet ons genoegen, dat u een bezoek hebt willen brengen aan onze plaats.

279

Wij stellen zulks zeer op prijs. U wist waarschijnlijk niet, dat u op deze plaats niet moogt parkeren. Wij delen u dit mee, opdat u een volgend maal daarmee rekenen kunt. We hopen, dat u spoedig nog eens terugkomt.”
Probeer bij zóveel hoffelijkheid zo'n gebod nog maar eens te overtreden.

Naar „De Tribune” vertelt, worden in Moskou zij, die in kennelijke staat van dronkenschap op de weg worden aangetroffen, niet meer, zoals onder het czaristisch regiem naar het politie-bureau gebracht om daar hun roes uit te slapen,... neen, in een centraal punt staan speciale auto's gereed om dergelijke personen naar een gebouw te vervoeren, waar zij,

geheel gewassen en van schoon ondergoed voorzien, in een keurig vertrek te bed worden gelegd. Als zij 'smorgens wakker worden, vinden zij hun bovenkleden gereinigd en opgeperst naast hun bed.... Naar het heet, heeft deze methode reeds vele dronkaards tot inkeer gebracht.
Dat Rusland wordt toch maar een ideaal oord... volgens de Tribune.

De Hongaarse minister van onderwijs heeft een nieuw vak op de lagere scholen ingevoerd. Wegens de verwildering van de jeugd moet op alle scholen voortaan regelmatig onderwijs in beleefdheid en goede manieren worden gegeven.
Scherpe aanklacht tegen de gezinnen.

